

[Behnke]

bekendt med, der hedder grænsehandel, også vil komme til at lide under dette, i og med at mange af detailbutikkerne rundt omkring, der ikke har muligheden for at slippe for de 2½ pct., fordi de i dag ikke har de store ydelser til ATP, AUD osv. og derfor ikke opnår nogen besparelse dér, men til gengæld har en stor omsætning, nu vil være nødsaget til at lægge de 2½ pct. oven i deres udsalgspriser, og så er fristelsen til at købe varerne f.eks. i Vesttyskland igen større.

Det, ministeren også undrede sig over, var, at vi ikke kunne støtte pakken i dens helhed. Det er lige præcis pakken i dens helhed, Fremskridtspartiet ikke kan være med til. Mange af aspekterne i pakken er fornuftige og gode, men sådan foregår det jo desværre ikke herinde. Vi bliver nødt til at stemme om pakken i sin helhed, og dér vil vi stemme imod.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Fru Aase Olesen rejste det særlige spørgsmål om forholdene i landbruget. Den mekanisme, jeg refererede til, var følgende:

Vi har et slagteri, som i dag betaler nogle forholdsvis store arbejdsgiverafgifter, som hviler med en byrde på hver enkelt ansat i slagteriet. Det er en udgift, som slagteriet i dag har. Denne udgift vil slagteriet fremover blive lettet for af størrelsesordenen i gennemsnit 10.000 kr. pr. ansat. Det er altså en udgift, som slagteriet slipper for, en lettelse.

På den anden side opkræves der et nyt arbejdsmarkedsbidrag på 2½ pct. af momsgrundlaget, men da slagteriet har en forholdsvis stor andel af omsætningen som eksportomsætning, vil det nye arbejdsmarkedsbidrag ikke komme til at løbe op i nær så stor en udgift som den, slagteriet er blevet lettet for ved at få afskaffet de gamle arbejdsgiverafgifter – altså har slagteriet på den måde netto en gevinst.

Hvis vi tager svineproducenten, primærlandmanden, uden ansatte, vil han opleve, at hidtil har han ikke betalt arbejdsgiverafgifter, men han har en stor værditilvækst i sit landbrug og vil derfor komme til at svare det nye arbejdsmarkedsbidrag. Denne svineproducent vil derfor umiddelbart opleve dette som en ekstra afgift, han ikke før har skullet betale. Her er vi derfor nødt til at se slagteriet og landmanden under ét, og så må han sige til sit slagteri: I har nu fået en fortjeneste ved denne omlægning af

arbejdsgiverafgifterne, som jeg som andelshaver i slagteriet skal have udbetalt en del af som større efterbetaling.

Når derfor fru Aase Olesen bruger udtrykket »højere priser«, mener jeg i dette konkrete eksempel den mekanisme, som normalt fungerer i andelsselskaberne, hvor man f.eks., når året er omme, siger: Der bliver så og så meget i efterbetaling til andelshaverne. Det var en af mulighederne.

Vi skal jo ikke blande os i politisk, hvordan det fungerer i landbruget. Jeg har blot villet fremhæve, at landbruget under ét har en gevinst, selv om nogle enkeltproducenter kan komme til at opleve dette som en byrde i første omgang, og derfor må landmændene selv hente gevinsten hjem gennem det, som i hovedsagen også er deres egne virksomheder. Det var blot det, jeg ville understrege.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg takker ministeren for den kraftige understregning. Nu talte jeg uden manuskript, men jeg håber da, ministeren hørte, at jeg også spurgte om butikshandelen. Der er formentlig her tale om en enorm forvridding mellem mand-kone-forretninger, som hidtil ikke har haft nogen arbejdsgiverudgifter, men som skal af med et stort arbejdsgiverbidrag, og så den butik længere henne i gaden, som måske har 8–10 ansatte. Jeg vil godt spørge ministeren: Har man slet ikke i regeringen foretaget nogle beregninger over, hvad der sker? Ellers skal vi i hvert fald sørge for i Skatte- og Afgiftsudvalget at få de beregninger frem.

Men hvad skal den lille forretning gøre? Ja, da kan ministeren måske nok sige, at man skal ikke sætte priserne op. Det behøves heller ikke, man kan nøjes med at gå nedenunder og hjem, fordi de med de mange ansatte fortsat kan sælge til de almindelige lave priser.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det er såmænd blot i anledning af ministerens udmærkede redegørelse for, hvordan det i den teoretiske verden kunne foregå mellem en landmand, f.eks. en svineproducent, og et slagteri. Men problemet er jo, hr. skatteminister, at slagteriet kan være fristet til at sende en last-